

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОЛОГІЇ
ТА МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ
ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН**

Збірник наукових праць

Наукові записки
Рівненського державного гуманітарного університету

Заснований в 2009 році

Рівне – 2014

ББК 81
А - 43
УДК: 8

Актуальні проблеми філології та методики викладання гуманітарних дисциплін: Збірник наукових праць.
Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. — Рівне: РДГУ, 2014. — 88 с.

Збірник наукових праць містить статті з актуальних проблем викладання іноземної мови, філології, теоретико-методологічних, культурологічних, літературознавчих, мовознавчих проблем спілкування.

Матеріали можуть бути корисними для науковців, працівників навчальних закладів, викладачів та студентів вищих педагогічних навчальних закладів.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Безкорвайна Ольга Володимирівна – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Заступник головного редактора:

Мороз Людмила Володимирівна – кандидат філологічних наук, професор (відповідальний редактор) (Рівненський державний гуманітарний університет).

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, член-кореспондент Міжнародної слов'янської академії наук, ректор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Вербець Владислав Володимирович – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Архангельська Алла Мстиславівна – доктор філологічних наук, професор (Рівненський інститут слов'янознавства Київського слав'янського університету);

Оляндер Луїза Костянтинівна – доктор філологічних наук, професор (Волинський національний університет ім. Лесі Українки);

Гороть Євгенія Іванівна – доктор філологічних наук, професор (Волинський національний університет ім. Лесі Українки);

Коваль Ганна Петрівна – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Литвиненко Світлана Анатоліївна – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Стеріополо Олена Іванівна – доктор філологічних наук, професор, (Київський національний лінгвістичний університет);

Малафійк Іван Васильович – доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент АПСН (Рівненський державний гуманітарний університет);

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Зимомря Микола Іванович – доктор філологічних наук, професор (Дрогобицький педагогічний університет ім. Івана Франка);

Сербіна Тетяна Георгіївна – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет).

Затверджено Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 2 від 26.09.2014 р.).

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії. Рукописи рецензуються і не повертаються.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний університет

ISBN 966 — 7281 — 09 — 03.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2014

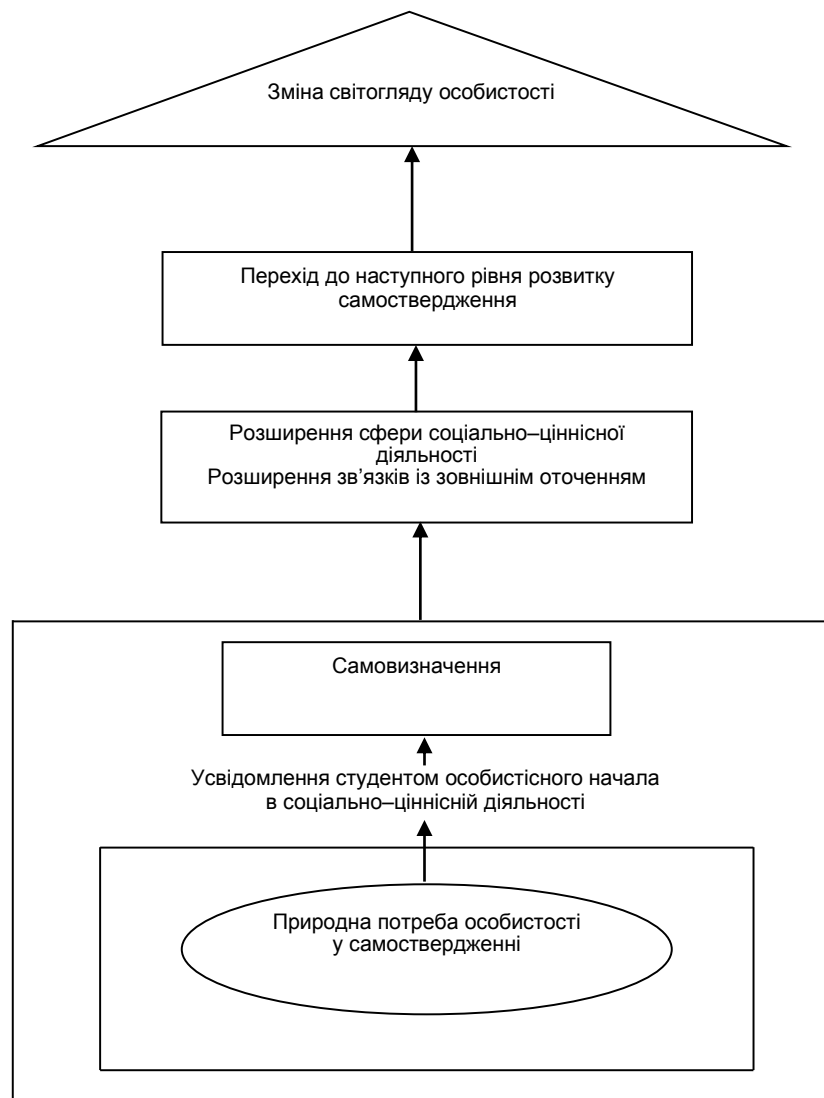

Рис. 1. Схематичне зображення вектора самоствердження особистості студента-філолога у соціально-ціннісній діяльності

Резюме. В статті раскрыты теоретические положения о сущности и содержания понятия «культура личностного самоутверждения», охарактеризован методические основы изучаемого явления.

Ключевые слова: культура, личностное самоутверждение, вектор, саморазвитие, социально-ценностная деятельность.

The summary. The theoretical principles which reveal the contents of the concepts "culture of personal affirmation" are discovered in the article, it is also characterized the methodological aspects of the investigated phenomenon.

Key words: culture, individual self-affirmation, vector, self-development, social values work.

Одержано редакцією 3.06.2014 р.

УДК: 378.147.016:811

О.С. КОЧУБЕЙ

ЗАПРОВАДЖЕННЯ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ У ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ З ВИЩОЮ ОСВІТОЮ

Резюме. У статті представлено загальні принципи організації навчання фахівців у вищому наічальному закладі, формування у майбутніх фахівців ключових компетенцій. Статтю написано на основі глибокого вивчення механізмів формування загальних (ключових) компетенцій в фахівців з вищою освітою. Статтю присвячено проблемам становлення професійної компетентності у вищій освіті та використання цих поглядів на практиці. Риторика методики навчання обговорюється поєднано з формуванням ключових компетентностей особистості.

Ключові слова: компетентнісний підхід, комунікативна діяльність, компетентність, фонові знання, смислове сприйняття, професійна діяльність.

Постановка проблеми. Сучасні підходи до організації вищої освіти набувають прагматичності. Багато студентів прагнуть здобути не стільки академічні знання, скільки засвоїти програми, що дають змогу швидко адаптуватися до вимог ринку праці, бути конкурентоспроможними в економіці, почуватися впевнено у суспільстві. Окремі з них суміщають навчання і роботу, навіть не плануючи отримати по закінченні академічний ступінь, обмежившись опануванням певних знань, умінь, навичок, набуття інших здатностей.

У свою чергу, держава і провайдери освіти за таких обставин передусім змушені скерувати свої зусилля на досягнення економічної й соціальної ефективності вищої освіти як головного чинника успішної соціалізації та кар'єрного зростання громадян. Тому вагомими в оцінюванні якості освіти і проведенні її порівняння поміж різними університетами і країнами стають кінцеві результати навчання. Це потребує розроблення вимог до самих результатів, які раніше формувалися через такі поняття, як знання, уміння, навички. Нині цей перелік вважається недостатнім, обмеженим, його доповнюють набором компетентностей, які фактично характеризують різноманітну, значно ширшу реалізаційну здатність особистості. Для повноцінності результатів освіти важливо не тільки знати, що і як робити, але й хотіти робити (ставлення), знаходити нестандартні рішення (проектування), взаємодіяти і досягати консенсусу з іншими (діалогізування) тощо.

Кваліфікаційні вимоги повинні містити не тільки терміни навчання й визначення рівня освітньо-кваліфікаційної програми, а бути доповненими характеристиками результатів навчання сформульованих у термінах компетентностей. Потрібно також відповідні вимоги узгодити з Міжнародною стандартною класифікацією освіти (МСКО).

Вищим проявом професійної компетентності фахівця впливати на ринок праці, зокрема, аналізувати й узагальнювати суспільні потреби в якісних характеристиках продукції професійної сфери, а також спроможність створювати (організовувати) виробництво цієї продукції (наприклад, організація власного бізнесу), у тому числі за рахунок компетентностей, поєднуючи їх з виконанням конкретних робіт і плануванням роботи залучених працівників (команди). Розглядаючи нові можливості щодо вдосконалення освіти і досягнення її цілей, слід погодитися з окремими експертами, які пропонують створювати програми, що підвищують адаптаційні й адаптуючі можливості особистості шляхом опанування технологій цивілізованого суперництва, а також підтримання стресостійкості працівників.

Визначення переліків загальних (ключових) і специфічних (предметних) компетентностей потрібно здійснити для кожного з освітньо-кваліфікаційних рівнів (молодший спеціаліст, бакалавр, спеціаліст, магістр), що надзвичайно складно в умовах недостатнього відпрацювання питання стосовно формування змісту освіти за програмою підготовки бакалавра і встановлення його статусу як кваліфікаційного рівня (поки що у класифікаторі професій практично відсутні первинні посади для бакалавра)[1]. Для полегшення добору ключових компетентностей слід забезпечити формування й урізноманітнення програм (функціональних спеціалізацій) підготовки магістра. Потребують детальнішого обґрунтування і розмежування компетентності рівнів молодшого спеціаліста і бакалавра, а, крім того, молодшого спеціаліста і кваліфікованого робітника. У процесі цієї роботи потрібно паралельно розв'язувати застарілу і складну проблему співвідношення обсягів гуманітарного і профільного циклів дисциплін. Слід також визначити перелік компетентностей, які необхідно віднести до післядипломної, зокрема, неформальної освіти, а, можливо, і для інформальної (неофіційної) освіти стосовно тих з них, що набуваються лише як результат практичного досвіду.

Ще один висновок стосується потреби чітко встановити, що дійсно нового і конструктивного несе та чи інша позиція теоретиків упровадження компетентнісного підходу. Адже аналіз показує, що багато «новацій» є такими, що вже чинні у кваліфікаційних характеристиках, але з використанням інших формулювань інших компонентів українських державних стандартів вищої освіти.

Слід також урахувати, що в Україні це потрібно зробити для кожного із 142 бакалаврських напрямів і майже 600 спеціальностей магістра, при цьому не виключено, що згадані переліки, можуть змінюватися, а також доповнюватися (та інтегровані з) переліком докторських спеціальностей (майже 500). Тут необхідно подолати суттєві розбіжності позицій викладачів, науковців, управлінців і роботодавців, знайти консенсус у питаннях ранжування компетентностей за їх значимістю.

Потребують відповідного корегування навчальні плани та методики організації навчального процесу задля збільшення частки самостійної роботи студента і практичної складової навчання, що ставить нові вимоги до ролі викладача та до процесу відбору й атестації науково-педагогічних кадрів. Головним напрямом посилення практичної складової підготовки є пошук шляхів організації навчальних практик усіх типів та оновлення матеріально-технічної бази самих університетів або забезпечення доступу до сучасного устаткування на підприємствах поза межами навчального закладу. Реалізація цих завдань неможлива без залучення роботодавців, які, окрім матеріально-технічного забезпечення, повинні чітко і в сучасних термінах разом із університетами сформулювати вимоги до кінцевих результатів навчання.

Не менш важливим завданням є розроблення методик (стандартів) оцінювання рівня досягнень визначених компетентностей як складових кінцевих результатів підготовки.

Актуальні проблеми. Проблема для вищого навчального закладу у зв'язку із запровадженням вищої освіти на базі компетентностей полягає у зобов'язанні здійснювати навчання виключно на основі національно прийнятих кваліфікаційних стандартів і блоків компетентностей. Визначення академічних і професійних профілів кожного зі ступенів, що присуджують вищі навчальні заклади I-IV рівнів акредитації тісно пов'язані з визначенням компетентностей та з їх розвитком у студентів у рамках відповідних навчальних програм.

Уважають, що компетентнісний підхід значно ефективніший при порівнянні різних академічних ступенів, програм академічного і професійного спрямування, визначенні нових академічних ступенів і оновленні вже існуючих, оскільки це легше робити шляхом зіставлення результатів навчання, а не змісту навчальних планів, а також кількості кредитів і тривалості навчання. Це надзвичайно важливо для вдосконалення чинних переліків напрямів і спеціальностей, за якими проводиться підготовка фахівців і які надто подрібнені, не відповідають структурі економічної діяльності, майже не узгоджуються з аналогічними зарубіжними переліками. Втім варто зауважити, що головні причини проблем незбалансованості пропозицій ринку освітніх послуг і потреб ринку праці – у неконтрольованій масовості вищої освіти, несформованості ринку праці, малочисельності пропозицій роботодавців для випускників вищих навчальних закладів і низькому рівні стартової заробітної плати на первинних посадах.

Компетентнісний підхід дасть змогу також знайти рішення проблеми забезпечення вимог до програми підготовки бакалавра як кваліфікаційного рівня. Ця проблема характерна для більшості країн, що запроваджують цей перший цикл вищої освіти. Як варіант розглядається (а в окремих країнах уже реалізовано) запровадження програм підготовки бакалаврів двох типів: програма академічна (як правило, тривалістю 3 роки) та програма професійно-практична тривалістю 4 роки. Звичайно, орієнтація на результати навчання – важлива перспектива для вирішення питань тривалості всіх освітніх програм, що особливо актуально для забезпечення умов навчання впродовж життя.

Шляхи і способи розв'язання проблем. Компетентнісний підхід, як зазначалося, вимагає розроблення кваліфікаційних стандартів, де чітко будуть встановлені вимоги до результатів навчання та індикаторів і критеріїв їх оцінювання «на виході», а не «на вході» в програму навчання, як це переважає зараз, а кінцевий результат оцінюється лише за результатами державних іспитів і захисту дипломної роботи (проекту). Останні, як правило, не охоплюють перевірку досягнення випускником усього набору компетентностей, що вимагають сучасний ринок праці, умови суспільного життя та система гарантування якості освіти. Отже, результати навчання мають бути описані у термінах компетентностей, тобто у реалізаційних здатностях фахівця.

На цій основі потрібно сформулювати навчальні плани і програми, що повинні стати гнучкими за термінами і змістом, і складені залежно від потреб. Кожна з них має бути зорієнтованою на кінцеві результати навчання, які чітко враховують інтереси та вимоги учасників навчального процесу. Уважається, що принцип опори на результати навчання і сформовані компетентності потрібен для того, аби забезпечити орієнтацію навчальних програм, їх одиниць (курсів і модулів) на особистість того, хто навчається, та на конкретні підсумки навчання [3]. Адже саме на етапі розроблення програми ухвалюється рішення, які одиниці програми спрямовуватимуться на формування тих чи інших конкретних компетентностей.

Використання понять *рівень навчання, результати навчання, загальні і специфічні компетентності та навчальні кредити* значною мірою сприятиме розв'язанню проблеми порівнювальності і зіставляюваності навчальних програм вищої школи країн-учасниць Болонського процесу як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках праці.

Гнучкість навчальних програм означає також необхідність періодичного моніторингу з боку вищого навчального закладу, оновлення змісту їх та об'єктивне інформування громадськості про типи програм, кваліфікації, документи про освіту, що видаються випускникам, через засоби мас-медіа. Це є однією з вимог гарантування якості вищої освіти у межах спільного європейського простору вищої освіти, яким передбачається подвійна відповідальність за якість освітніх послуг – як державних органів управління, так і безпосередньо вищих навчальних закладів.

Це завдання складне, якщо врахувати, що система післядипломної освіти в Україні занепадає, втратила багатьох замовників таких послуг, а отже, і відповідне фінансування та зацікавленість провайдерів. Що стосується університетів, то вони поступово втрачають як інтерес до впровадження подібних програм, так і можливості пропонувати короткочасні професійні програми перепідготовки і підвищення кваліфікації у сфері високотехнологічного виробництва, розроблення інноваційних технологій, а також більш простих – організації власного бізнесу та інших програм, зорієнтованих на швидкий успіх у відповідних секторах економічної діяльності або, що також важливо, в особистісному розвитку. Запровадження компетентнісного підходу дасть змогу зробити систему післядипломної освіти привабливішою і конкурентноспроможнішою.

При впровадженні програм нового типу важливо відповідним чином доукомплектувати фонд підручників і навчальних посібників, що мають враховувати зміну методик викладання і роль викладача, який тепер більше виступає в ролі організатора процесу і консультанта, використовуючи увесь спектр методів активного навчання. Потрібне також розроблення системи, показників і критеріїв оцінювання поточних досягнень студента на базі компетентностей за кожним навчальним модулем з наданням відповідних кредитів [4].

Створення підсистеми елітної вищої освіти, що має забезпечувати цільову підготовку науковців і фахівців з новітніх технологій для високотехнологічного сектора виробництва та використовувати особливі підходи до відбору студентів, створювати умови для індивідуалізації навчання, відходу від традиційних термінів і методик навчання системи масової вищої освіти. Це також потребує використання специфічного набору ключових компетентностей як складових кінцевих результатів підготовки, концентрації для їх досягнення підготовки у спеціально утворених навчальних групах чи підрозділах найкращих університетів із залученням до викладання провідних вітчизняних і зарубіжних фахівців [5]. Тобто, така елітна вища освіта не повинна розчинитися в ринку послуг системи масової вищої школи, що обмежується традиційним набором компетентностей.

Для успішної реалізації компетентнісного підходу в Україні потрібне розроблення спеціальної програми державного рівня, що має передбачати: затвердження переліку галузей, напрямів, спеціальностей для всіх циклів вищої освіти, а також відповідних програм і термінів навчання, кваліфікацій, що є компактний, органічно зіставляються з видами і підвидами економічної діяльності, сумісні з європейськими стандартами і рекомендаціями. Основними організаторами виконання цих завдань повинні стати Міністерство освіти і науки, Національна та галузеві академії наук, міністерства і відомства, які мають у своєму підпорядкуванні вищі навчальні заклади.

Висновки. Для впровадження компетентнісного підходу в системі вищої освіти потрібно подолати інерцію і консерватизм, численні дискусії з приводу того, які результати є ключовими для тієї чи іншої спеціальності і чи досягається той чи інший результат, якщо студент вітчизняного університету не прослухає певну дисципліну, або на певну обов'язкову дисципліну буде зменшено кількість навчальних годин. Отже, зусилля слід спрямувати на вироблення спільних рішень і перейти до їх реалізації.

Упровадження компетентнісного підходу потребує значних обсягів додаткової роботи викладачів, їх мобілізації задля зміни методів викладання, змісту дисциплін, способів оцінювання навчальних результатів. Потрібно також віднайти механізми і стимули залучення до цього процесу роботодавців.

Як показали дослідження у рамках європейської програми настроювання освітніх структур в Європі, рівень відображення компетентностей при визначенні та розробленні програм університетських циклів у Європі різняться залежно від традицій та особливостей освітніх систем. Тому в Україні потрібно насамперед вивчити, з чим це пов'язано, і підготувати рекомендації щодо впровадження понять компетентностей та їх стандартизовані переліки відповідно до наших умов.

Важливо грамотно пов'язати елементи нового підходу з тим, що вже напрацьовано раніше, аби розумно їх сумістити й отримати реальний практичний вихід, що уможливить розгортання процесу реалізації сучасних тенденцій гарантування якості вищої освіти, підвищить кореляцію попиту ринків праці і пропозицій освітніх послуг, повніше задовольнить потреби студентів і водночас утворить систему зіставлення результатів навчання в різних університетах і країнах на рівні, достатньому для визнання академічних ступенів, періодів навчання та документів про освіту.

Це важливо, оскільки прозорість і якість здобутої вищої освіти відіграють найважливішу роль у працевлаштуванні і соціальному житті випускника. За цих умов використання мови компетентностей у додатку до диплома також стане якісним кроком уперед в обох сферах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Винославська О.В., Андрійченко Н.Г. Розвиток практичної компоненти комунікативної компетентності студентів технічного університету // Практична психологія та соціальна робота. – 2004. – № 12. – С. 65-69.
2. Савин Е.Ю. Понятийный и метакогнитивный опыт как основа интеллектуальной компетентности в научной деятельности // Психологический журнал. – 2004. – Т. 25 №5. – С. 50-69;
3. Холодная М.А., Берестенева О.Г., Кострыкина И.С. Когнитивные и метакогнитивные предпосылки интеллектуальной компетентности в научно-технической деятельности // Психологический журнал. – 2005. – №1. – С. 29;
4. Штепа О.С. Особистісна зрілість як динамічна особистісна структура // Практична психологія та соціальна робота. – 2005. – №9. – С. 4-6;
5. Щербан Т.Д. Компетентність – якісна характеристика спілкування // Проблеми загальної та педагогічної психології. Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г.С. Костюка, АПН України / За ред. С.Д. Максименко. – К.: Гнозис, 2002. – Т. IV. – С. 327 – 332.

Резюме. В статті представлені общі принципи організації навчання спеціалістів в вищій школі, формування у майбутніх спеціалістів ключових компетенцій. Стаття написана на основі глибокого вивчення механізмів формування загальних (ключових) компетенцій у спеціалістів з вищою освітою. Стаття присвячена проблемам становлення професійної компетентності в вищій школі та використанню цих аспектів на практиці. Риторика методики навчання обговорюється разом з формуванням ключових компетенцій особистості.

Ключові слова: компетентнісний підхід, комунікативна діяльність, компетентність, фонові знання, смислове сприйняття, професійна діяльність.

The summary. The article represents basic principles of higher school specialists training organization, forming of key competencies with future specialists. The article has been written as the result of profound studies of basic (key) competencies forming mechanisms in specialists with higher education. The article is devoted to the formation of professional competency in higher education and using of those points of view in practice. The rhetoric of training technique is discussed together with the formation of key personality competencies.

Key words: competency approach, communicative activity, competency, background knowledge, semantic perception, professional activities.

Одержано редакцією 10.05.2014 р.

ЗМІСТ

<i>Скібчик А.В., Мороз Л.В.</i> Оригінал як дискурс: стратегії і тактики співрозмовників	3
<i>Ковалюк В.В.</i> Структурно-семантичні особливості неологізмів англо-американського походження в сучасній українській мові	4
<i>Опанасюк І.О., Мороз Л.В.</i> Слова в часі (неологізми, архаїзми та історизми): особливості їх перекладу	7
<i>Пашко І.О., Мороз Л.В.</i> Жанрово-стилістична домінанта в перекладі	10
<i>Вакулинська Л.М.</i> Повтор як комунікативний мовний засіб у німецькомовних біблійних текстах	12
<i>Остапчук М.В., Дуброва А.С.</i> Життєвий, творчий шлях та науково-педагогічна діяльність К. Е.Цюлковського	14
<i>Крук М., Мороз Л.В.</i> Рівні та одиниці перекладу	18
<i>Пашикевич М., Мороз Л.В.</i> Синтаксичний рівень і його одиниця: речення/висловлювання та їх дифініції для перекладознавства	21
<i>Король О.Ю., Мороз Л.В.</i> Значення поняття стилю для перекладацької інтерпретації	24
<i>Хомицька Р.В.</i> Семантичний аналіз прислів'їв та приказок	26
<i>Бігунова С.А., Зубілевич М.І.</i> Лінгвостилістичні особливості тексту як продукту мовлення	29
<i>Краля І.В., Мороз Л.В.</i> Час і простір у художньому творі як видова ознака мемуарної літератури	32
<i>Калініченко М. Н.</i> Готорн і «друге велике пробудження»	34
<i>Мороз Л.В.</i> Завершальна фаза еволюції конні-кетчерівського памфлету	38
<i>Шкода Н., Мороз Л.В.</i> Сюжетно-композиційні новації – провідний чинник жанрового розвитку художніх життєписів	39
<i>Новосад Н.І., Мороз Л.В.</i> Художня біографія як різновид ренесансної «літератури факту»	42
<i>Мороз Л.М.</i> Новелістична традиція на теренах англійського Ренесансу	44
<i>Михальчук Н.О., Івашикевич Е.Е.</i> Особливості розуміння поетичних творів Філіпа Морена Френо	49
<i>Кисляк О.В., Кравець Д.В.</i> Неочікуваний і зовсім несподіваний Ремарк	53
<i>Дуброва А.С., Трофімчук В.М.</i> Система і характер вправ професійно орієнтованого курсу для інтенсивного навчання читання	56
<i>Баталія Л.О.</i> Педагогічні та теоретичні засади розвитку альтернативних шкіл в країнах західнослов'янського світу	59
<i>Кушнір Н.В.</i> Застосування комп'ютера на заняттях з іноземної мови	62
<i>Черуха Н.В., Черуха В.В.</i> Тенденції розвитку методики викладання іноземних мов в Україні та за кордоном	64
<i>Бойко Н.Г.</i> Краєзнавчий матеріал як фактор забезпечення соціокультурної компетенції	67
<i>Данілова Н.Р.</i> Застосування комп'ютерних технологій для навчання студентів-економістів іноземній мові	69
<i>Безкоровайна О.В.</i> Культура особистісного самоствердження студента-філолога – актуальна соціально-педагогічна проблема	71
<i>Кочубей О.С.</i> Запровадження компетентнісного підходу у підготовці фахівців з вищою освітою	74
<i>Давнюк С.В., Козицька О.А.</i> Проблеми формування мовної культури студентів	78
<i>Олесюк Л.В.</i> Звуконаслідувальна лексика в сучасній англійській мові	80
<i>Михальчук Н.О., Івашикевич Е.З.</i> Social intellect of the person in the space of his/her complex of interpretations	82
<i>Відомості про авторів</i>	86
<i>Зміст</i>	87

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОЛОГІЇ ТА МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН

Збірник наукових праць

Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету

Заснований у 2009 р.

Відповідальний редактор збірника Петрівський Я.Б.
Відповідальний за підготовку збірника до видання Мороз Л.В.
Технічний редактор Ковалюк В.В.
Комп'ютерна верстка Ковалюк В.В., Краля І.В.

Підписано до друку 26.09.2014 р.
Формат 60х84 1/8. Папір офсетний № 1. Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 24,02. Обл. вид. арк. 17,39. Наклад 120.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31
Рівненський державний гуманітарний університет.

Віддруковано в редакційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету
33028 м. Рівне, вул. С.Бандери, 12, тел. 26-48-83

**А – 43 Актуальні проблеми філології та методики викладання
гуманітарних дисциплін: Збірник наукових праць. Наукові записки
Рівненського державного гуманітарного університету. — Рівне: РДГУ,
2014. — 88 с.**

ISBN 966 — 7281 — 09 — 03.

Збірник наукових праць містить статті з актуальних проблем викладання іноземної мови, філології, теоретико-методологічних, культурологічних, літературознавчих, мовознавчих проблем спілкування.

Матеріали можуть бути корисними для науковців, працівників навчальних закладів, викладачів та студентів вищих педагогічних навчальних закладів.

УДК: 81'243

ББК 81.2